

בש"פ 5923/15 - עופר אטיאס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5923/15

כבוד השופט ד' ברק-ארז

לפני:

עופר אטיאס

המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בירושלים מיום 1.9.2015 בעמ"י 173-09-15 שניתנה
על ידי כבוד השופט ר' כרמל

עו"ד אריאל הרמן

בשם המבקש:

החלטה

1. בפני בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 1.9.2015 (עמ"י 173-09-15, השופט ר' כרמל). בהחלטתו זו קיבל בית המשפט המחוזי באופן חלקי ערר שהגישה המדינה על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים מיום 31.8.2015 (מ"י 54313-08-15, השופט ד' פולוק).

2. על פי המתואר בבקשה, ביום 25.8.2015 אותרה בבית שמש גופה של אדם כבן שבעים (להלן: המנוח) במצב ריקבון מתקדם. לאחר נתיחת גופתו של המנוח עלה חשד כי מותו נגרם כתוצאה מהתערבות של גורם זר. בין המבקש לבין המנוח הייתה היכרות ארוכת שנים, ובמועדים שונים בתקופה הסמוכה למותו של המנוח ביקר המבקש בביתו והגיש לו סיוע יחד עם אשה נוספת (להלן: האשה). המבקש אף נצפה כשהוא נכנס או יוצא מביתו של המנוח שלא דרך הדלת (אלא דרך מרפסת, פרגולה או פתח דומה). ביום 30.8.2015 נעצרו המבקש והאשה בחשד לגרימת מותו של המנוח.

עמוד 1

ביום 31.8.2015, הוגשה לבית משפט השלום בקשה להארכת מעצרו של המבקש ושל האשה בשבעה ימים ובה צוין כי הם חשודים בעבירה של רצח לפי סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. בהחלטתו מיום 31.8.2015 קבע בית משפט השלום כי אמנם בנסיבות העניין, מעצרו של המבקש ושל האשה לצורך גביית גרסתם היה מוצדק, אך הוסיף כי חומר הראיות אינו מצדיק את הימשכותו של המעצר. על כן, בית משפט השלום הורה על שחרורם של המבקש ושל האשה בתנאים מגבילים. עם זאת, בית משפט השלום נעתר לבקשתה של המדינה לעכב את ביצוע ההחלטה בכל הנוגע למבקש.

4. ביום 1.9.2015 הגישה המדינה לבית המשפט המחוזי ערר על החלטתו של בית משפט השלום. במסגרת הערר ביקשה המדינה כי בית המשפט המחוזי יורה על מעצרו של המבקש עד ליום 6.9.2015. לאחר שערך דיון בערר ובחן את חומר הראיות, בית המשפט המחוזי קבע כי יש בראיות שהגישה המדינה כדי להצדיק את מעצרו של המבקש לצורך ביצוע פעולות חקירה נוספות. עם זאת, בית המשפט המחוזי קבע כי לשם כך ניתן להסתפק במעצרו של המבקש עד ליום 3.9.2015 בשעה 13:00 בלבד.

5. בבקשה שבפני נטען כי הסתירה בין החלטתו של בית משפט השלום להחלטתו של בית המשפט המחוזי מעוררת שאלות ואף יוצרת רושם של שרירותיות. תחושה זו מתחזקת, כך הוא סבור, לנוכח העובדה שהחלטתו של בית המשפט המחוזי היא, לטענתו, "לקונית וסתומה" ואף לא מצוין בה – ולו באופן כללי – כי בית משפט השלום שגה. לשיטת המבקש, יש בכל אלה כדי להצדיק מתן רשות לערור.

6. דין הבקשה להידחות, וזאת אף מבלי להידרש לתגובתה של המדינה.

7. כידוע, רשות לערור ב"גלגול שלישי" על החלטה הנוגעת למעצרים תינתן רק מקום שבו מתעוררות שאלה משפטיות עקרוניות או סוגיה ציבורית כבדת משקל, החורגת מעניינם של הצדדים להליך, או כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות המצדיקות זאת (ראו למשל: בש"פ 2974/15 אשכנזי נ' מדינת ישראל (20.5.2015) (להלן: עניין אשכנזי); בש"פ 5773/15 נג'יבי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.8.2015)). ברי כי המקרה שבפני אינו אחד מאותם מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות לערור. אין בו היבטים עקרוניים, והוא אינו מצביע על כל פגיעה מיוחדת במבקש, מעבר לפגיעה הכרוכה, באופן טבעי ובלתי נמנע, בכל החלטת מעצר.

8. המבקש מדגיש כי הוא ער לכך שאופי הדיון בבקשה להורות על מעצר ימים של נאשם אינו מאפשר לבית המשפט להרחיב את היריעה בהנמקת החלטתו. משתמע מן הבקשה כי לשיטתו הדבר מוביל למסקנה כי במקרים מסוג זה כל אימת שמתקבלת הכרעה סותרת בערכאה הדיונית ובערכאת הערר קמה חזקה שהכרעתה של ערכאת הערר היא שרירותית באופן המצדיק מתן רשות ערר. טענה זו היא משוללת בסיס. יתר על כן: בית משפט זה עמד לא אחת על כך שאין די בכך ששתי ערכאות הגיעו לתוצאות שונות בהחלטה הנוגעת למעצר על מנת להצדיק רשות ערר (ראו: עניין אשכנזי, בפסקה 11 וההפניות שם).

9. אשר על כן, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"ט באלול התשע"ה (3.9.2015).

ש ו פ ט ת
